

computer, klaar om te beginnen.

Frits begon met moeite zijn verhaal: “Het begon jaren geleden. Alles was zoals je als kind zou willen dat het was. Vrolijke ouders, een goede tijd op en na school. Maar toen begon de ellende.”

Agent Kees keek Frits verbaasd aan. Hij wilde wat zeggen, maar zag dat Frits weer verder wilde met z'n verhaal.

“We kregen toen te horen dat mijn moeder ongeneselijk ziek was en dat sloeg in als een bom. Er was niets meer wat de doktoren voor haar konden doen. Ondanks deze mededeling hebben we met elkaar nog een leuke tijd gehad tot het moment dat ze overleed. Dat was twee jaar geleden.”

Frits snakte naar adem en ging weer verder. “Daarom ben ik niet meer naar school gegaan; ik wilde mijn vader helpen in het huis. Maar we merkten dat het leven steeds duurder werd. Tot er een moment kwam waarop mijn vader het niet meer aan kon. Hij heeft mij, met pijn in zijn hart, de deur gewezen. Ik wilde mijn vader niet tot last zijn, dus ben ik maar gegaan.”

Agent Kees slikte even en zei om de stilte te vullen: “Dit verhaal is nog heftiger dan de dagelijkse soap van tegenwoordig, al wordt die natuurlijk ook steeds heftiger. Maar jemig, hé!”

Agent Kees pakte het verslag uit de printer en zei: “Ik ga nu met dit verhaal naar de commissaris, ik spreek je straks. Trouwens, als je wat wilt drinken: er staat een automaat hier, links van het kantoor.”

Frits knikte en keek hoe agent Kees de deur uitliep. Hij wachtte even en liep ook het kantoor uit om wat te drinken te halen. Het was op dat moment rustig in de gang. Af en toe kwam er een agent voorbij, maar niemand zag Frits staan. Frits liep zowaar achteruit het kantoor weer binnen en zag hoe druk de agenten nu door de gangen liepen. Hij liep naar de foto's van agent Kees en Brutus en bekeek ze heel goed.

Op een gegeven moment hoorde hij vallend glas. Hij liep op het geluid af en keek met een verbijsterde blik uit het raam en dacht: *zie je dat ik mij niet vergist had, dat zijn die jongeren, ze maken die ruiten daar aan de overkant kapot!*

Frits zag dat ze enorm veel plezier beleefden en een van de jongeren, die Frits al eerder in het vizier had, had hem nu weer in de kijker.

Maar op dat moment hoorden zowel Frits als de jongeren: "Kom hier, rotzakken!"

Frits keek waar dat vandaan kwam en zag al snel agenten komen aanrennen met agent Herman voorop. De jongeren trokken een sprint. Een paar minuten was het een spannend gezicht. Het was de vraag of de agenten ze eindelijk zouden pakken of niet. Maar de agenten waren niet zo jong meer. Ze stopten met rennen en zagen de jongeren voor hun neus verdwijnen.

Herman keek alsof hij het wist en zijn vermoeden klopte. Hij zag Frits bij het raam van het kantoor van zijn collega naar hem kijken, wees naar hem en fluisterde iets. Frits zag dat ze daarna richting het bureau liepen. Hij wist ook dat het groepje jongeren de collega's van Kees snel zou zien.

Hij vroeg zich af, terwijl hij naar de ingegooide ruiten keek, wat er nou zo leuk aan was om dat te doen. Enkele minuten later kwam agent Kees binnen. Hij straalde helemaal, liep op Frits af en wilde net vertellen wat hij en de commissaris hadden besloten toen jawel, zijn collega's binnenkwamen stormen met Herman voorop die op Frits wees.

"Ik wist het, jij hebt dat tuig aangespoord om die ruiten in te kinkelen. Vanuit het raam van een politiebureau notabene!"

Agent Kees keek geschokt van zijn collega naar Frits en voordat hij kon vragen of dat waar was, gaf Frits al antwoord: "Dat is helemaal niet waar! Ik stond eerst daar ..." Hij wees op de plek van de foto's en prijzen van agent Kees en Brutus.

"Toen ik opeens geluid hoorde, ben ik gaan kijken en zag ze al bezig en toen kwamen jullie met snelheid aanzetten."

Herman keek even trots, maar dat verdween gelijk toen hij weer wist tegen wie hij het had.

"Dit keer wil ik je geloven jongetje, maar als ik jou nog één keer met dat tuig in de buurt zie, kun je erop rekenen dat mijn wraak zoet zal zijn en ik je te pakken neem." Frits slikte even en keek in paniek naar agent Kees, die gelijk tussenbeide kwam.

"Kom, zover is het nog niet, het zal ook niet zover komen. Frits is volgens mij een keurige jongeman." Herman keek naar Frits en naar Kees

en weer terug en gebaarde naar zijn collega's dat ze hem maar moesten volgen, want meer viel er niet te beleven.

Frits en agent Kees keken ze na en Kees, niet meer gestoord door zijn collega's, sprak verder.

“Nou, beste jongen, de commissaris en ik hebben besloten dat het beter is om jou naar een weeshuis te brengen. Ik zal dat persoonlijk doen,” zei hij trots. “Alleen is het al laat en konden ze je nu niet ontvangen, waarom weet ik ook eigenlijk niet, want ze waren nogal vaag aan de telefoon. Dus heb ik ervoor gezorgd dat je voor vanavond een slaappleaats hebt met, laat ik zeggen, een voor jou leuke verrassing.”

Frits vroeg zich gelijk af wat Kees daarmee bedoelde, dus vroeg hij direct: “Wanneer gaan we dan?”

“Nou, nu meteen. Het begint donker te worden en zoals ik al zei, ga ik jou er persoonlijk naartoe brengen want ik wil niet dat je vandaag nog die jongeren tegenkomt. Vreselijk dat mijn collega's en ik ze nog niet bij hun nekvel gepakt hebben, want ...”

Frits keek verschrikt op en zei: “Nou, laten we dan maar gaan.”

“Uh ja, je hebt gelijk, kom op knul.”

Ze liepen het kantoor uit, de trap af en Frits wilde al naar de voordeur lopen, maar agent Kees wees hem de andere kant op waardoor Frits nieuwsgierig werd. De deur waar ze een uur of wat geleden door naar binnenkwamen, lieten ze voor wat het was. Benieuwd liep Frits achter agent Kees aan. Er verscheen een vrolijke blik op zijn gezicht toen hij doorkreeg dat de weg die hij volgde, naar de politieauto's leidde.

Frits keek verbaasd en stapte trots in. Hij keek zeer nieuwsgierig om zich heen en nam alles in zich op, terwijl agent Kees de motor van de auto startte. Het ritje duurde een half uurtje.

“Nou knul, we zijn er.”

Frits keek om zich heen. Het zag er gezellig uit. De straat herkende hij niet zo snel. Frits vroeg zich af bij welk huis ze zouden aanbellen. Hij deed de gordel los en ging snel de auto uit, agent Kees volgend, die vervolgens aanbelde. Het eerste wat ze na de bel hoorden, was het gelaf van een hond. Bij Frits gingen gelijk allerlei angstige gedachten door z'n hoofd: *dat is mooi, word ik naar een huis gebracht met een bloeddor-*